

РЕШЕНИЕ

№ 7901

гр. София, 21.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VIII ТРИЧЛЕНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 21.10.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Серафимова

ЧЛЕНОВЕ: Калин Куманов

Стоян Тонев

при участието на секретаря Анжела Савова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **3462** по описа за **2022** година докладвано от съдия Стоян Тонев, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.179 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ и във вр. с чл.48, ал.1, т.2 и чл.68, ал.1, т.2 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/.

Образувано е по жалба на О. В., гражданка на У., лично и като законен представител на М. В., гражданин на У. и Фондация за достъп до права – ФАР, ЮЛНЦОП, ЕИК[ЕИК], представлявана от В. И., чрез адвокати К. С. и В. И., срещу Заповед № РД05-263/08.04.2022 г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет /ДАБ при МС/, с която се нареждат действия във връзка с молбите за международна закрила, подадени от разселени лица от У., като се нарежда на длъжностните лица от ДАБ да преустановят незабавно регистрирането и образуването на производства по предоставяне на международна закрила по молби, подадени от разселени лица от У., а вместо това същите да бъдат регистрирани като чужденци, на които е предоставена временна закрила и им се издават регистрационни карти /т.1/, прекратяват се от Председателя на ДАБ всички производства по предоставяне на международна закрила, образувани след 14 март 2022г. по молба на разселени лица от У., до изтичането на първоначално определения срок на действие на временната закрила на 4 март 2023г. (т.4), допуска се от Председателя на ДАБ предварително изпълнение на основание чл.60, ал.1 от АПК на решенията за

прекръпяване на производствата по предоставяне на международна закрила /т.5/ и се разпореджат други действия спрямо органите на ДАБ по организиране на изброените разпореджания /т.2,3, 6, 7, 8, 9 и 10/. В заповедта е посочено, че е издадена в съответствие с чл.73 от АПК в условията на неотложност за предотвратяване и преустановяване на нарушения, свързани с националната сигурност и обществения ред, които биха могли да възникнат от увеличаване на миграционен натиск, породен от съществуването на масово навлизане на разселени лица от У. по смисъла на чл.5 от Директива 2001/55/ЕО, установено с Решение за изпълнение на Съвета на ЕС /ЕС/ 2022/382 от 4 март 2022г. Разпоредено е да бъде поставена на таблата за съобщения в териториалните поделения на ДАБ при МС и публикувана на уеб страницата на ДАБ при МС в деня на издаването ѝ.

Молби за присъединяване към оспорването са подали и са конституирани като страни „Р.“ Фондация, „Асоциация Хипофиза“, Ю. К., П. А. и А. К..

В жалбата се твърди, че оспорената заповед е издадена в противоречие с приложимото материално право. Съгласно чл. 17 и 19 от Директива 2001/55/ЕО и Оперативните насоки на Европейската комисия, лицата, които се ползват с временна закрила, имат право на достъп до процедурата по международна закрила по всяко време. В съображение 10 от преамбюла на Директива 2001/55/ЕО е посочено, че временната закрила следва да бъде съвместима с международните задължения на държавите - членки относно бежанците. По-специално тя не трябва да нарушава възможността за предоставяне на бежански статут, предвидена в Женевската конвенция за статута на бежанците от 28 юли 1951г. В чл. 3, § 1 от Директива 2001/55/ЕО е предвидено как режимът на временна закрила не е преюдициален по отношение на признаването на бежански статут по Женевската конвенция“. Член 19, §1 от Директива 2001/55/ЕО се отнася до условията на прием по смисъла на Директива 2013/33/ЕС, а именно: държавите –членки могат да предвидят, че временната закрила не може да се ползва едновременно със статута на кандидат за международна закрила. Чл. 19 §1 от Директивата е правилно транспониран в чл.39, ал.5 от ЗУБ и не прегражда възможността за разглеждане на молбата за международна закрила.

С оспорената заповед административният орган е извършил „изменение на закона“, понеже е въведено несъществуващо в ЗУБ и АПК основание за прекръпяване на вече образувани административни производства. В чл. 15 ал.1 от ЗУБ изчерпателно са посочени обстоятелствата, които представляват основания за прекръпяване на дадено административното производство за международна закрила и наличието на решение за временна закрила не е сред тях.

Оспорената заповед е издадена в нарушение на административно- производствените правила- не е спазен чл. 71 от АПК, съгласно който общият административен акт се издава, след като се изяснят фактите и обстоятелствата от значение за случая и се обсъдят предложенията и възраженията на заинтересованите граждани и техните организации. Случаят не попадал в обхвата на цитираната от административния орган разпоредба на чл.73 от АПК.

С жалбата се прави искане Заповед № РД05-263/08.04.2022 г. на председателя на Държавна агенция за бежанците да бъде отменена.

В съдебно заседание оспорвателите О. В., М. В., Ю. К., П. А., А. К., Фондация За Достъп До Права „Фар“, Сдружение „Асоциация Хипофиза“, се представляват от адв. П.. Оспорвателният О. В. се представлява и от адв. С..

В съдебно заседание адв. П. моли съда да обяви оспорената заповед за нищожна.В

писмени бележки посочва, че заповедта е издадена при липса на компетентност. Понеже, въвеждането на временната закрила като ново основание за прекратяване на определени административни производства по ЗУБ е от изключителната компетентност на законодателя. В конкретния случай тази изключителна компетентност е незаконосъобразно изнета от издателя на обжалваната заповед, поради което същата е нищожна. Законът за убежището и бежанците не предоставя компетентност на председателя на ДАБ да издаде общ административен акт за прекратяване на множество отделни производства за предоставяне на международна закрила. Извършеното сумарно прекратяване на административните производства е незаконосъобразно и нарушава правата на молителите.

Поддържа се, че обжалваната заповед е издадена при съществено нарушение на административнопроизводствените правила, понеже не са били налице предпоставките за облекчения ред по чл.73 от АПК.

Развиват се още доводи, че оспорената заповед е издадена в противоречие с приложимия материален закон. Предоставянето на временна закрила не лишава украинските граждани от правото им да кандидатстват за международна закрила. Това е прогласено в чл.58, ал.7 от ЗУБ- чужденец, ползващ се от временна закрила, има право да подаде молба за предоставяне на международна закрила. Тази разпоредба транспонира чл.17 § 1 от Директива 2001/55/ЕО, съгласно която, лицата, които се ползват с временна закрила, трябва да имат възможност да подадат молба за предоставяне на убежище по всяко време. В раздел 7 от Оперативните насоки на Комисията за прилагане на Решение за изпълнение /ЕС/ 2022/2382 на Съвета от 4 март 2022г. отново се подчертава задължението на държавите - членки да осигурят достъп до процедурата по международна закрила. Следва да се отчете, че ползването на временна закрила е право на бягащите от войната лица, което се упражнява по тяхно изрично и свободно волеизявление, съгласно чл. 4, ал.2 от ЗУБ. Това право на избор не може да се отнема с обжалваната заповед, защото не се преклудира, поради наличието на правна възможност същите лица да се регистрират като ползватели на временна закрила.

Правна възможност за прекратяване не произтича от разпоредбата на чл.68, ал.1, т.2 от ЗУБ, посочена като правно основание за издаване на оспорената заповед. От анализа на чл.68, ал.1, т.2 от ЗУБ е видно, че след отпадането на процесуалните пречки продължава разглеждането на вече подадената молба за международна закрила. Следователно законодателят не е визирал прекратяване на производството.

В съдебно заседание адв. С. развива доводи, че е извършено недопустимо изземване на компетентност на законодателя, във връзка с „дописването“ на ЗУБ от страна на издателя на процесната заповед. Отправя се искане заповедта да бъде отменена.

В съдебно заседание оспорващият "Р." Фондация, чрез процесуален представител, изразява становище, че оспорената заповед е издадена в противоречие с приложимия материален закон.

Ответникът - Председател на ДАБ, чрез юрк.Д., в съдебно заседание моли съда да отхвърли жалбата, като неоснователна. Оспорената заповед била издадена от компетентен орган и при спазване на административнопроизводствените правила. Заповедта не противоречала на Директива 2001/55/ЕО. А, при внимателен прочит на оспорения акт се установявало, че преследваната цел е да бъдат защитени в максимална степен правата на бягащите от войната в У. лица. В писмени бележки от Председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет се иска да

бъде отхвърлена жалбата срещу Заповед № РД05-263/08.04.2022 г. Председателят на ДАБ счита, че Директива 2001/55/ЕО/ дава правомощие на всяка държава- членка да предвиди в националното си законодателство, че статутът на ползващия се с временна закрила не би могъл да се съчетава едновременно с този на кандидатстващия за статут на бежанец, докато трае разглеждането на молбата / чл.19/. Националното законодателство е възприело точно този подход, като разпоредбата на чл. 68, ал.1,т.2 от ЗУБ определя, че производството за предоставяне на международна закрила се образува за чужденец, подал молба за международна закрила при действието на временната закрила- с регистрирането на чужденеца след прекратяването или отнемането на временната закрила. Поради това, с т.4 от процесната Заповед № РД05-263/08.04.2022 г. се прекратяват производствата по предоставяне на международна закрила на разселените от войната в У. лица, понеже са образувани в нарушение на чл.68,ал.1 т.2 от ЗУБ, след датата на публикуването на 14.03.2022г. на Р. № 144/10.03.2022г., и доколкото лице, потърсило закрила в България, не може да има едновременно статут на чужденец с предоставена временна закрила и статут на чужденец, търсещ международна закрила.

В съдебно заседание представителя на СГП намира жалбата срещу процесната заповед за неоснователна и пледира да бъде отхвърлена като такава.

Административен съд София – град, след като обсъди становищата на страните и въз основа на събраните по делото доказателства, прие за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателят О. В. е подала молба за международна закрила в Република България с вх. №РД 09-1761/29.03.2022г. по описа на Държавна агенция за бежанците, а жалбоподателят М. В., със съгласието на своята майка, е подал молба за международна закрила в Република България с вх. №РД 09-1370/16.03.2022г. на ДАБ. Оспорващите О. В. и М. В. са разселени лица от У., потърсили закрила в България. Съгласно чл. 2 от Решение за изпълнение /ЕС/ 2022/382 на Съвета от 4 март 2022 г., настоящото решение се прилага за следните категории лица, разселени от У. на или след 24 февруари 2022 г. – а/ украински граждани, пребиваващи в У. преди 24 февруари 2022 г.; б/ лица без гражданство и граждани на трети държави, различни от У., които са се ползвали от международна закрила или равностойна национална закрила в У. преди 24 февруари 2022 г.; в/ членове на семейството на лицата, посочени в букви а/ и б/.

С т. 1 и т. 3 от Решение № 144 от 10 март 2022 г. на Министерски съвет, на основание чл. 2, ал. 2 от Закона за убежището и бежанците се предоставя временна закрила на разселените лица от У. в съответствие с Решение за изпълнение /ЕС/ 2022/382 на Съвета от 4 март 2022 г., за установяване на съществуването на масово навлизане на разселени лица от У. по смисъла на чл. 5 от Директива 2001/55/ЕО и за въвеждане на временна закрила. Лицата с чуждо гражданство или без гражданство, напуснали У. в резултат на военните действия и влезли и останали на територията на Република България, получават временна закрила считано от 24.02.2022 г. до изричното им волеизявление за ползване на временна закрила, но не по-късно от 31 март 2022 г.

С Решение № 180 от 30 март 2022 г. на Министерски съвет, т. 3 от Решение № 144 от 10 март 2022 г. на Министерски съвет е изменена така: „3. Лицата с чуждо гражданство или без гражданство, напуснали У. в резултат на военни действия, които са влезли и останали на територията на Република България, могат да получават временна закрила и без изричното им волеизявление и регистрация за ползване на

временна закрила, в срок до 15 април 2022 г.“. Решение № 180 от 30 март 2022 г. на Министерски съвет е отменено – с Решение №6819/07. 07.2022г. по адм.д. № 3789/2022г. на ВАС, IV отделение.

Председателят на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет е издал оспорената Заповед № РД05-263/08.04.2022 г. на основание чл. 5,ал.2,т.12 от Устройствения правилник на ДАБ и чл. 48,ал.1 т.2, вр. чл. 68,ал.1 т.2 от Закона за убежището и бежанците/ ЗУБ/. Позовал се е и на Решение № 144 от 10 март 2022 г. на Министерски съвет, изм. с Р. № 180 от 30 март 2022 г., с което е предоставена временна закрила на разселените лица от У., както и на Решение за изпълнение /ЕС/ 2022/382 от 4 март 2022г.

Със Заповед № РД05-263/08.04.2022 г., издадена от Председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет /ДАБ при МС/ се нареждат действия във връзка с молбите за международна закрила, подадени от разселени лица от У., като се нарежда на длъжностните лица от ДАБ да преустановят незабавно регистрирането и образуването на производства по предоставяне на международна закрила по молби, подадени от разселени лица от У., а вместо това същите да бъдат регистрирани като чужденци, на които е предоставена временна закрила и им се издават регистрационни карти /т.1/, прекратяват се от Председателя на ДАБ всички производства по предоставяне на международна закрила, образувани след 14 март 2022г. по молба на разселени лица от У., до изтичането на първоначално определения срок на действие на временната закрила на 4 март 2023г. /т.4/, допуска се от Председателя на ДАБ предварително изпълнение на основание чл.60, ал.1 от АПК на решенията за прекратяване на производствата по предоставяне на международна закрила /т.5/ и се разпореждат други действия спрямо органите на ДАБ по организиране на изброените разпореждания /т.2,3, 6, 7, 8, 9 и 10/. В заповедта е посочено, че е издадена в съответствие с чл.73 от АПК в условията на неотложност за предотвратяване и преустановяване на нарушения, свързани с националната сигурност и обществения ред, които биха могли да възникнат от увеличения миграционен натиск, породен от съществуването на масово навлизане на разселени лица от У. по смисъла на чл.5 от Директива 2001/55/ЕО, установено с Решение за изпълнение на Съвета на ЕС /ЕС/ 2022/382 от 4 март 2022г. Разпоредено е да бъде поставена на таблата за съобщения в териториалните поделения на ДАБ при МС и публикувана на уеб страницата на ДАБ при МС в деня на издаването ѝ.

От правна страна:

Жалбата от О. В. и М. В., в частта ѝ срещу т.4,т.5 от Заповед № РД05-263/08.04.2022 г. на Председателя на ДАБ, е процесуално допустима.

Оспорената Заповед № РД05-263/08.04.2022 г. на Председателя на Държавна агенция за бежанците в останалите ѝ части /по т.1, 2,3, 6, 7, 8, 9 и 10/ има характер на вътрешнослужебен акт, адресиран до длъжностните лица от съответните териториални поделения на ДАБ. В юридическата литература са възприемани като вътрешнослужебни актове, тези които не оказват непосредствено юридическо въздействие по отношение на трети /физически или юридически/ лица, а действат в пределите на съществуващите отношения между органите на управление. С Решение № 21/1995 г. на КС по к. д. № 18/95 г. е дадено задължително

тълкуване на КРБ, че съгласно чл. 120, ал. 2 от Конституцията гражданите и юридическите лица могат да обжалват пред съдилищата всички административни актове, включително вътрешнослужебните, щом тези актове нарушават или застрашават техни права или законни интереси и не са изключени изрично със закон от съдебно обжалване. С Решение № 21/1995 г. КС е пояснил, че в своята практика административните органи издават и административни актове с чисто вътрешен характер. С тях се създават права или задължения само за органи или организации, подчинени на адресанта, без да се засягат правата и законните интереси на гражданите и юридическите лица. Гражданите и юридическите лица не могат да обжалват по съдебен ред такива актове. Тези актове остават извън кръга на съдебно обжалваемите актове не поради вида си, а защото липсва едно от конституционните условия на чл.120, ал.2 от Конституцията - да са нарушени или застрашени права или законни интереси на граждани и/или юридически лица. Съгласно Решение № 14 от 4.11.2014 г. на КС по к. д. № 12/2014 г.: „ Наличието на правен интерес, обусловен от непосредствено засягане на правата и законните интереси на гражданите и юридическите лица, е необходимо и достатъчно основание за възникване на задължение за държавата да осигури адекватна съдебна защита...“. В случая заповедта / извън т.4,5/ не подлежи на обжалване по реда на АПК, тъй като по своята правна същност съставлява вътрешноведомствен акт, насочен спрямо органи, подчинени на издателя на акта, без по непосредствен начин да засяга права и законни интереси. Съобразно нормата на чл. 2, ал.2, т.3 от АПК, този вид актове са изключени от приложението на АПК и относно съдебен контрол спрямо тях. Съдът намира, че с процесната заповед, извън т.4, т.5 от същата, не се засягат непосредствено права, свободи и законни интереси на оспорващите. Респективно производството в тази му част подлежи на прекратяване на основание чл. 159, ал.1, т.1 и т.4 от АПК.

Следва да бъде прекратено производството и по отношение на конституираните, на основание чл.182 ал.3 предл.1 от АПК, като оспорващи Ю. К., П. А. и А. К., поради липса на правен интерес. Правната доктрина съдебната практика са установили, че интересът следва да е личен, пряк и непосредствен. За да е налице правен интерес от оспорване, административния акт трябва пряко да засяга правната сфера на оспорващия, като непосредствено отнема, изменя или ограничава негови права или противозаконно създава задължения. В разглеждания случай с процесната заповед / т.4, т.5/ Председателят на ДАБ прекратява всички производства по предоставяне на международна закрила,

образувани след 14 март 2022г. по молба на разселени лица от У., до изтичането на първоначално определения срок на действие на временната закрила на 4 март 2023г. /т.4/; допуска предварително изпълнение на основание чл.60, ал.1 от АПК на решенията за прекратяване на производствата по предоставяне на международна закрила /т.5/. За оспорващата П. А. се сочи, че е подала молба за международна закрила на 08.03.2022г., а заповедта визира прекратяване на всички производства, образувани след 14 март 2022г. Следователно производството по предоставяне на международна закрила по отношение на П. А. не попада в приложното поле на оспорената заповед. Оспорващите Ю. К. и А. К. не твърдят, а и не са представени доказателства, същите да са подали молби по предоставяне на международна закрила, респективно за същите липсва правен интерес.

Оспорената заповед не засяга пряко интересите на „Фондация за достъп до права“, „Р.“ Фондация и „Асоциация Хипофиза“ и поради това производството следва да бъде прекратено спрямо тези Ю.. С Тълкувателно решение №2 от 12.02.2010г. на ОСС на ВАС по тълк.дело №4 от 2009г. е прието, че съсловните /браншовите/ организации и другите юридически лица с нестопанска цел могат да оспорват подзаконовни нормативни актове при наличието на правен интерес, обоснован от предмета на дейност и целите, за които са създадени, но няма задължителна съдебна практика за оспорването от такива лица на индивидуални и общи административни актове. В случая е несъмнено, че оспорената пред административния съд заповед не засяга пряко интересите на Ю.. Такъв интерес не може да се мотивира поради преследваните цели от визираните Ю.. Съгласно чл. 120, ал. 2 от Конституцията на РБ гражданите и юридическите лица могат да обжалват всички административни актове, които ги засягат, освен изрично посочените със закон. Според вече цитираното решение № 21/ 26.10. 1995 г. по к. д. № 18/1995 г. на Конституционния съд на РБ задължително конституционно условие е обжалваният акт да засяга лицето, което го обжалва. Наличието на такова „засягане“ е необходимото условие за възникване на процесуален правен интерес от съдебно обжалване. Административният акт „засяга“ по смисъла на чл. 120, ал. 2 от Конституцията граждани и юридически лица, когато нарушава или застрашава техни права или законни интереси. Това обективно нарушаване или застрашаване на субективно право или законен интерес на гражданин или юридическо лице е материалноправното основание за включване на административния акт в кръга на съдебнообжалваемите актове и легитимира процесуалноправния интерес от съдебното

обжалване на административния акт. Недопустимо е обжалването на акта от лице, чиито права или законни интереси не са нарушени или застрашени. Решаващ е правният ефект на административния акт, дали и доколко с него се засягат права и интереси на жалбоподателя. Правният интерес е процесуалноправно понятие, тъй като се свързва с призната от закона възможност да се търси съдебна защита на засегнати права, свободи и законни интереси. Затова съдебната практика и теорията винаги са били категорични в разбирането, че правният интерес трябва да е пряк, личен и непосредствен. Съгласно чл. 26, ал. 2 от ГПК, приложим субсидиарно предвид чл. 144 от АПК, освен в предвидените от закон случаи, никой не може да предяви от свое име чужди права пред съд. С тази разпоредба законодателят въвежда т. нар. извънредна, нетипична процесуална легитимация, същността на която е, че правото на иск, съответно на жалба, принадлежи по изключение на лице, което не е носител на спорното право, нито на право, засегнато от спорното право. Упражняването на това извънредно право се нарича процесуална субституция. Тя обаче е допустима само в случаите, предвидени със закон. Следователно правото на жалба на съсловна организация или друго юридическо лице с нестопанска цел за защита пред съд на засегнати права, свободи и законни интереси на правни субекти, които членуват в сдружението, може да се упражни само ако това е предвидено със закон. Такова предвиждане в законодателството ни не е установено/ Определение № 1235 от 31.01.2017 г. по адм. дело № 1106/2017 година, VIII отделение на ВАС /.С оглед липсата на правен интерес, производството по делото следва да бъде прекратено и по отношение визираните Ю..

Оспорването от О. В. и М. В. по т.4,5 от Заповед № РД05-263/08.04.2022 г. на Председателя на ДАБ, разгледано по същество се явява основателно.

Проверката за нищожност, съгласно чл. 168, ал. 2 от АПК се извършва служебно от съда, дори и да няма искане за това от някоя от страните. Един от критериите за нищожност на административен акт, утвърдени теорията и практиката на административното правораздаване, се свързва с липсата на законова или подзаконова разпоредба за издаването му. Както беше посочено по-горе, съдът не може да приеме наличието на правна норма, на основание, на която в случая да може производствата да бъдат прекратени и то по сторения начин.

Текстът на точка 4 от заповедта буквално е следният: „Прекратявам производствата по предоставяне на международна закрила, образувани след 14 март 2022г. по молба на разселени лица от У., до изтичането на

първоначално определения срок на действие на временната закрила на 4 март 2023г. съгласно чл. 4 от Решение за изпълнение /ЕС/ 2022/382 от 04.03.2022 г., а ако този срок бъде продължен – до датата, на която изтича срокът на продължаването му, освен в случаите, в които временната закрила е прекратена или отнета в съответствие с чл. 81, ал.1 или ал.2 от ЗУБ“. С оспорената заповед Председателят на ДАБ, във връзка с прекратяването на производствата, се позовавал на разпоредбите на чл. 48, ал.1 т.2, вр. чл. 68, ал.1, т.2 от Закона за убежището и бежанците. В т. 5 от заповедта на Председателя на ДАБ е записано: „На основание чл. 60, ал.1 от Административнопроцесуалния кодекс допускам предварително изпълнение на решенията за прекратяване на производствата по предоставяне на международна закрила...“.

Основателни са възраженията, че законът не предоставя компетентност на Председателя на ДАБ да издаде общ административен акт за „сумарно“ прекратяване на множество отделни производства за предоставяне на международна закрила.

Също така, липсва законова възможност за допускане по общ начин на предварително изпълнение на решения за прекратяване на производства, без да се отчита спецификата на всеки отделен случай.

Основателен е аргументът, че липсва законова разпоредба за прекратяване на производства за предоставяне на международна закрила, поради предоставяне на временна такава.

Съгласно чл. 48 ал.1, т.2 от ЗУБ правомощие на Председателят на Държавната агенция за бежанците е да прекратява производство за предоставяне на международна закрила.

Съгласно чл. 15 ал.1 от ЗУБ производството за предоставяне на международна закрила се прекратява, когато:1. след надлежно поканване чужденецът не се яви на интервю и в продължение на 30 дни не посочи обективни причини за неявяването си;2. чужденецът два пъти не може да бъде намерен на разрешения му адрес или на друг адрес, посочен от него;3. чужденецът промени адреса си, без да уведоми Държавната агенция за бежанците и в срок от 30 дни не посочи обективни причини за това;4. три или повече пъти чужденецът отказва да съдейства на длъжностните лица от Държавната агенция за бежанците за изясняване на обстоятелствата, свързани с неговата молба;5. чужденецът оттегли молбата си за международна закрила; 6. чужденецът има предоставена международна закрила в друга държава – членка на Европейския съюз;7. чужденецът получи убежище от президента; 8. чужденецът почине; 9. по отношение на чужденеца има влязло в сила решение по чл. 67в, ал. 1, т. 1, с което е разрешено прехвърлянето му в друга държава – членка на

Европейския съюз.

Текстът на чл.68, ал.1 т.2 от ЗУБ, на който се е позовавал Председателят на ДАБ, гласи: „Производство за предоставяне на международна закрила се образува: за чужденец, подал молба за международна закрила при действието на временната закрила - с регистрирането на чужденеца след прекратяването или отнемането на временната закрила“.

От гореизложеното, при съобразяване със систематичното място на визираната разпоредба - в Раздел II, Глава VI от ЗУБ - „Производство за предоставяне на международна закрила“, се изяснява, че с оспорената заповед Председателят на ДАБ прекратява производствата на основание законов текст, относим към „образуването“ на производство за предоставяне на международна закрила. Когато едно производство за международна закрила вече е било образувано, същото подлежи на прекратяване единствено съгласно разпоредбата на чл. 15 от ЗУБ. В посочената разпоредба са изброени лимитативно основанията, на които вече образувано производство може да бъде прекратено. Сред изчерпателно изброените / в чл. 15 от ЗУБ/ прекратителни основания не фигурира решение за предоставяне на временна закрила. Следователно, посочената от Председателя на ДАБ разпоредба на чл. 68, ал. 1, т. 2 от ЗУБ не дава възможност за прекратяването на производства по вече подадени молби, което обуславя незаконосъобразност на заповедта.

Също така, възможност за прекратяване на образувани производства по предоставяне на международна закрила не следва от Директива 2001/55/ЕО и от цитираното в заповедта Решение за изпълнение (ЕС) 2022/382 на Съвета за установяване на съществуването на масово навлизане на разселени лица от У. по смисъла на член 5 от Директива 2001/55/ЕО и за въвеждане на временна закрила. Напротив, съгласно Съображение 10 от Преамбюла на Директива 2001/55/ЕО: „Тази временна закрила следва да бъде съвместима с международните задължения на държавите-членки относно бежанците. По-специално тя не трябва да нарушава възможността за предоставяне на бежански статут, предвидена в Женевската конвенция за статута на бежанците от 28 юли 1951 г., изменена с Нюйоркския протокол от 31 януари 1967 г., който е ратифициран от всички държави-членки“. Възможността на разселените от У. лица да получат индивидуална международна закрила им е предоставена по силата член 17 и член 19 от Директива 2001/55/ЕО. Също така, съгласно член 3, § 1 на Директивата режимът на временната закрила не е преюдициален по отношение на признаването на бежански статут по Женевската конвенция. В раздел 7 „Достъп до процедурата за предоставяне на убежище“ от „Оперативните насоки“ на Комисията за

прилагането на Решение за изпълнение /ЕС/ 2022/382 на Съвета се сочи: "... В съответствие с член 17 от Директива 2001/55/ЕО лицата, ползващи се с временна закрила, имат право да подадат молба за международна закрила по всяко време... Без да се засяга правото им да подадат молба за международна закрила, лицата, ползващи се с временна закрила, следва да бъдат уверени в правата, които ще им бъдат предоставени с този статут...". В чл. 58, ал. 7 от ЗУБ / и чл.17, § 1 от Директивата/ изрично е предвидено, че чужденец, ползващ се от временна закрила, има право да подаде молба за предоставяне на международна закрила. Съгласно чл. 39, ал. 5 от ЗУБ /и чл.19, §1 от Директивата/ единствената негативна последица за чужденец, ползващ се от временна закрила, който подаде молба за предоставяне на международна закрила, е че не може да се ползва от правата на чужденец в производство за предоставяне на международна закрила.

Така мотивиран и на основание чл. 159 т.1, т.4 и 172, ал. 2, вр. чл. 184 АПК, Съдът

РЕШИ:

ОБЯВЯВА за нищожна Заповед № РД05-263/08.04.2022 г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, в частта ѝ по т.4, т. 5.

ОСТАВЯ без разглеждане жалбата на О. В., гражданка на У. и на М. В., гражданин на У., в частта с която се иска отмяна на т.1, 2,3, 6, 7, 8, 9 и 10 от Заповед № РД05-263/08.04.2022 г., издадена от Председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет;

ОСТАВЯ без разглеждане жалбата на ФАР, Ю., ЕИК[ЕИК], срещу Заповед № РД05-263/08.04.2022 г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет /ДАБ при МС,

ПРЕКРАТЯВА производството по делото в тази му част.

ПРЕКРАТЯВА производството по делото по отношение на конституираните на страната на оспорващите „Р.“ Фондация с ЕИК[ЕИК], „АСОЦИАЦИЯ ХИПОФИЗА“ с ЕИК[ЕИК], Ю. К., П. А. и А. К..

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд на Република България в 14 – дневен срок от съобщаването му на страните.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.